

داده دسه دله بیری رجبین درکوی کس فرورد نیب
 لیدو آب بق من خضرم بغیر قوت و مز سوزه کیا
 زرش کف بری بیت زکس سر اخته وک چاد حیا
 مخره ناوی برل دسراق دست مز دامز زنده قیاب
 کین کز کتک نعل اعراب با کردی اگر فرسی یا
 سر فرادم دنده وک فلک دست مجنوم دامینی چیا
 نظر زاهد خا خا نیه البته درین سبکی ریا

دود لند ایوی میرسه فزوان

حافظه که نه بود در با

بیل طبع او ادب نشا فزوان دکا نکته سخی بزد کوی غیبت ز دکا
 بر کسی اظهار دانای با نومه دکا فوسندی بر بقین اظهار نادان دکا
 خرقوشی کی دوشی جوه داشت جی اینی جلد بر نشانی خوی بو با دکا
 ضابطه طبع سواره ادیکان ایسی عشم دیوان دادای تخت دکا
 نشا به فکرم کعبه جوده کاه دبریا نشا خسرو روح شنبه بنی بقره دکا
 نرک فخر مز کعبه جوده کاه دبریا خط بجه اظهار نقش صورت دکا
 استغافرت طبع کردی دکا سکا عاربا اظهار چاکا چسب دکا
 خا طریکی شیخ و خوش میفرم چه ایسته بر نشانی کعبه کعبه بر نشانی دکا
 چه دل جبین مقیس بر کعبه بقین خوی کلابین کبری نشا آصف دکا

او که نخبت لغت با مرد و طبعی

مثل نای امثال امیرزادگان

طبع شکر بار من کردی اگر از دست دکان
استیجا خیزد به قصه لغت و ادکان

بالمیله نصاب حدیث بشهر سوار
بناقص بر سر نهاده زبانی را دکان

کس با نغمه نمی نگرید خود کردید
بر کسی نماند نبی خودی طالع معنی دکان

بیت جوام پارچه پارچه سرودم بگره برج
بر کسی که مال و بارچه بد بدل سودا دکان

شعر خلکی کی دکانه شعرم بزبانگی

کی لذت اینک و حال کلک بود دکان

گر سید روی سرور دکانه لایم دا
در نیند روی آبروی چینی لایم دا

عفتت دل بود دیده بزرگت و امام
کجی بنفشه کین زبانه لایم دا

لاف روی تو غنچه لایم بر دیده امام
بختت بر کجاست که سستی لایم دا

دل نمرود دیده و دیده و دیده نام
چران و پریشانی و کوه و قطره لایم دا

نای مثل نای لایم کجی غم دا

و کمال نامی دا و کوفتی لایم قلند

بیم دلین محبت به خیل و قیوم سیرت دکان
خیزد توچه با نازدی نای نختی شرد دکان

خیل و توچه یا بغیره بخت دل پر
میل راسته و دین نرکان دل پر دکان

چادر رسم زلی کلی سستی نرودن نام
کیک شکفتن غنچه کیک لایم دکان

ملکس روی تو لایم و بیا بخاری تیدکی
کج نظر کی فرق خوار شود و خرد شرد دکان

پرک نقض رود باویند سر در آینه شاه چو چیده در کعبه ای بود و کا
 کاتب جز در شریعت نه بود و ذوق لطف و مهر بر کجا باسد دو دفتر کا
 نال او جز نه غزاله کس بر داد نکوت
 چو کوش لهنی در چو در شیشه دایم سر کا

زلفین دگر مارو به حلقن دگر عقرب شوق و دشمن چو خون چهرت
 جی دگر به جیب لیسای دوره اشو رسم هیچ و مادم به به هم لب لب
 بر شمشیر کلاکت که با شمشیر لطافت لذت و کین بر جمل فرین نه طاب
 عاجز به ایدل لردو آنکف رفیقان دنیا به دیه ملک بود کار شمع کباب
 دکن صرفه ضایع به انصاف دنیا به همه کور که سر چو دونه شرب

عاشق بر کس سبکده و عملی بسیطه عاقل طلب بر سره و جهر مرکب
 فادریغ فلک مستحق کین خسته زین روز از شمس قره در پی کویک
 قلاب جوش نقد عیار زبده بار

الحاکم برمت کردی مجرب

چو دست بر او یعنی که ز بر طاق لغارت با پرده عینا دست کلم بانارت
 نیل بسته شان لایق منظره توبه نمک طره شامش به هر وطن و ذرات
 سینه زده من عیادت که نه سانی با هر کجوه فاشی داب زیارت
 کس دست دکات به نازیک شستو لوتی که صاحب مردن به ذرات
 دگر دگر به هر چه می کند که تیدا شمس فلک الحسن انارت فزارت

هر چند که کنه در کت باره سم لبر

صفتی که می باشد کفایت

بنام بلکه بیکشی بنامین

بنام دامنش مات بهوت

که اخلاف ام وعده که فرست
 و خصلت بم که خا جرم سوت
 روت و فوت و کفر در پیشینه
 که در صورتی قوت عاشق روت
 نترت فله بیه رسم سوره ام شب
 برود محراب پرسم برسم حرم
 لهندوق پر بر سببم تبره
 که اگر بر بانه تخت و تاپوت
 ادا الی اوقیه پر لحظه
 که از کفر و با بر کل و پشنگوت
 دکن پنجه صد دل صبر سیری
 آهی بر بینی استو بانوت
 چشمتیرنه صورت دور لبت
 بلج سلور نوشته خط باقوت

ماتم و کوز لحن سید که بر با پت
 پشخی لخت تعیید بید قوت مات
 طاقتا یستی خلف آخربان
 نوز خنده صده بولفادت در پلافا
 پرفت صده حیفه بزرگا در دروا
 ضایع که در مانده بغار تحسارات
 دیدت و کولک سوره پر نرنگ اشک
 بالاله نوز الیه دور کس شهلاست
 بو کز تریه کوشش حنده بکریم
 که هر بزرگترین بطنای خود بلاست
 مکن امه دنیا به کوی سوره کوی شین
 لایسلو مخ عاشق و مخ مات و زرات
 بر کوی که بود در پای حجابت
 بلبابی نوز درنده بود صغر ملاقات

با پای تو بر من و در باب فتور
 با پای تو خواسته ز تو با دست
 با پای مردمن تو بر دست
 با پای دعای من و تو بر باجات
 او با پای که فتح ظفر نطقه قلعی
 با قلعی که زلزله نامم لذات
 او بر حرف افت مرد بر صفا بر
 ز شو فر جهان دور در انان ظرافت
 او قوت و فایز عیب و وفات
 چو عفت بر عجز کمال است
 کل باج رسد باو چمن خردوشی
 است شرد خلدات که بر کس با است
 است زلف ز قوی آواز فرساری
 است با صبا دیو چمن عجز و با است
 بزم خجسته کس و آواز شکو ز
 جلد چمن یعنی زین بر سوات
 آورده بر خرم کل عطر نشانه
 با آوی جسته عرق آورده حیات

کلان

کلشن و کوزیک که احالی نژدی
 بو حاده کلکی که رتبه بی است
 تو با قیوسه صحن چمن به
 میدان بر میسد نه یکاسات بط است
 ناله یک او کس که غزل بیت
 معلوم بره زور و کی غارش عالات

ای سرور بلند بود طوق و مکعبت
 کی دست می و گانه پیرواری یکیشوند
 هم مردم فحشکینه زین کوه است
 با کشف نموده برین عطر پریش کوردت
 کران مزه و خنده تو باسته زبهری
 بر رسم با نه کواغی و شکوت
 غمناقم و کج زلفین مرطبات
 پستان قدرت چند ندای باذن و با نود

خانه نیا دکت ساج لهریان
 ناماری وجوه زین کلان است

که در آتی لژی می نماید باشت
 بهی انظار ایست باشت
 به زلف تو که شو در بزم
 لعل تو در شبی نماید باشت
 کلک توی واکه اشو در دهان بوی
 از کجیم نایبی نماید باشت
 حادث جام و دولت بر لب تو
 بزم جام جنبی نماید باشت
 شکر جنتیکی به نزاره
 نشتر معی کیدی نماید باشت
 زین و معی برود نمودان
 بنا چند غنیکه دی نماید باشت
 ساه کوش عشق حقیقت
 لعل تو در نفس و نقدی نماید باشت

ب تو تو زون در زلفت

دانه خود تو می نماید باشت

دکن اوچره

دکن اوچره زود لیدر لایند باشت
 حکم سپردی بر جاسینا نماید باشت
 صوفیان ماسه مجلس و دید چشمو
 دکن او دیده و شکانه لدر نماید باشت
 بزم زمانه امر عجب و عظم نید
 لهد و نیکی قد و دنیا نید باشت
 امر پر برود انرا است درون لکره
 تنگ بر خضر لفظ غراب نماید باشت
 بر او زده چاد نید کلک سران
 دکن و قصه اسکندر و دلا نماید باشت
 بزمان کردن دل روشن زمانه
 مفدا شنود که خاوشنخ امانه نماید باشت

حضرت رسته تک غیب و رحمت با

اداله در حضور که که اصد نید باشت

عسرا حاکم بر و بر اوچره
 حکم پر چه سپرد بر بعثت

مرد با مردت براده لکنی سبب صفت او به عیب
 قصه باریه لکنی رقیب با درخت که بد بود عیب
 فاش که خسار چه بلسم بخیالت که بغیر بود عیب
 نالی او چنگه لب سبزه
 که باج دم در جو به عیب
 عشقت که جان با خواش کرد کلا کج
 شیزین که کلا کج کلا کج کج
 فرق کج و کرفش و کفرق مرد و ام
 فرق شود در ده و کفرق لکن کج
 مرد است یعنی لقمه ده
 هم شتر کج کج هم زهر کج
 بینه کل ناله هم با بر هم تاله
 قدس و صبر بر جان شتر کج

اولاد طراد

کرد کل کلنداره آه نری خاره
 دلک هکک جز و داده بگوین صفح کج
 جزک نروسیه به جود است اما ک
 نخل نریه به بودت دنیا کج
 کزیر و دلستان کج شمع شبستان
 بهیم نمانش که به خدمت شما کج
 مر سبزه کشفه در دانه ناسفته
 دم غنچه شکفته سفیره کوه با کج
 کز آینه حسنی تا کوه که منظره
 کوه که بخار بر جوی کردینا کج
 کز نازه و تر اولام ساده و کاش کج
 اماره داسبزه و دیار دنیا کج
 به شدت و شرفی فغان لب سبزی
 هم نهد تقاضای غم بر ما کج
 ام کلین با خاری هم فرج اولیا
 هم بخون اسدی انبات نریه کج
 جنت پری ولدانه خاتم بر خوانه
 خاتم که زیاده بن یکسر بر کج

کراته مجرب در بندگی بقوسه کج بر بخوردی یعنی که زینجا کج
صدیقی حسرتی درک در صفت کجی کج صیقل معصوم و انک میسی کج

بایکی هید و بنا بر شوق مجاز پس

ناله چه اوبابه آدم کرد ط کج

خ وده رنگین بر پیکر لب افواج هم در سر راه دلین راحت ابرواح
هم کانه سر پنجه دلین از روی نوره رخت مشکوه قدح و کور صبح
قطر کینه لجر گرم رحمت فواج ملک عادی که در صفت شربت فواج
بر دست که از ره برآم دل خسته بر پیچیده که در پیش اده مفتاح
بودن و فراتر که در کانه بنفنا ملک لخم نیله که در کانه پتاس

بکوفه

بر کتق بر فرغ بطرح و غم تا دنی نادستی و علمانی با فرغ

لم که صفت بنایه که دوره بگوره

خ کرم لقبه ناله که الفاج

ا بردان تو طیبان دل نکلا نند هر دو پیوسته از آن برسها سازند

کج رخسار تو دین بند زهر بر کانه لطف بر دهنه سیه ما سازند

ما از آن ز غمت خست و نا کام کاسب از کل روی تو خست و خستند

بر سر کوی خود را که کمن منع مرا زانو که کما جمن فطره با سازند

ترک تو که خواب برده عالم برودن نقشکانه ولی زهران بید سازند

نای آنچه سگاش غم بریده کرد آن شبکالی نیز بگر خوار سازند

اول منزه و عین در بنا کوشی چق نام در سید سیاه کبکی نشی وار

مکن لغت قمع دیده که ندا نشا سبقت شیده نبل مزی وار

نودان قلم تا فصاحته بنا نشا آب بقا زنده کوزی وار

نقد ساعت کبکی ایسر که با ابد عتد
بر این نور رس پیر لک ایلی عتد

فرمان نزه ریگتم ای باغ شردد ای یکیش شاز بهوش رشت ز نور

ای لطفت فغی بر خط هر دم وی سر دکت بن رت سر کوش حضور

ای رسم نزه سرود در کرم شقان طوفان دیده شر قب دک تنور

کاشی دج بر ج دگی با بون دل کاشی دج بوم و در مینی دم غر سرد

اول منزه و عین در بنا کوشی چق نام در سید سیاه کبکی نشی وار

مکن لغت قمع دیده که ندا نشا سبقت شیده نبل مزی وار

نودان قلم تا فصاحته بنا نشا آب بقا زنده کوزی وار

نقد ساعت کبکی ایسر که با ابد عتد
بر این نور رس پیر لک ایلی عتد

فرمان نزه ریگتم ای باغ شردد ای یکیش شاز بهوش رشت ز نور

ای لطفت فغی بر خط هر دم وی سر دکت بن رت سر کوش حضور

ای رسم نزه سرود در کرم شقان طوفان دیده شر قب دک تنور

کاشی دج بر ج دگی با بون دل کاشی دج بوم و در مینی دم غر سرد

استیشن برکت و باره علم درج عجب
یا زود بر که کرده است شخص عذر
ایام حج و دایره در کافه با
یا خوزه بفسر تو شد رشت نشور
سینا نظیر کسب بکرانه سید و صا
یا خوزه بانه انجم قسیر
استیشن شک عشق بهیشت برادر
یا خوزه برفه و شک عشق بود
داخودون ضحی گری ماهه تا مجسمه
یا خوزه بفرنگه بیس دکا عبور
سیر که خوش له چین نوز نقا بک
ایام حج آبره با چایر سنور
سینه که در کله بره و کخط دور بار
یا خوزه بفرنگه ندره و کورنیش کاکه سور
قلب سوره در حبیبستان نازین
یا کورن سقره زلفین سینه کله سور
دست بند بانه ویرد چمن سوره ناول
با حلقه یا صوفی صلح خا و رنده سور

میل یک بسپزه درنگ در سه
اوراقیان صفه بر شینه یا با سور
حرضی بری که نایب و بیغمه من لوی
لیادوی دانه نازه و کسب سینه سور
استیشن کناره شکله جی با زور شکله
باری نیاید یا بریت مودش لغور
چادی بخا بسپزه و سبب باره
جره کلاه چاد که نزه بانه زور
نوز خاضای زنت فقی این استیشن
مخترش که یا برت چل سلم طور
واحد که عبیر سلیم بچهره کم
چراوه چرناوه در ایوان طاق و زور
او بار ناره ایسته برانیا یا زور
برخار یاره یا برت غار مارو سور
نارم دکو عدل تخفم دکو خیل
ایا کورن نازو بد لاریه دکم خطور
لم شمع در در غرت به لم سوره بجهت
دل وقت به بر آو بکاد با کجا عبور

یا مقام نخستم بنده بسینه
یا صفت توفیق با هم نفع سود

حالت بویخنده لاری بار سنگدل

تا لائق توبه و نیری سدهم دور

خادم خادود و زلف خادم از چاده چادگی خالی چادرم از

نارسینم کرنی غمخسرم کن او چادرم کرنی سوتام از

بخزلف لاکرشته عمر دست لافیهای زمان بر بادم از

نماده ابروت و کشیده بناز دلست شمشیر نماده سام از

ای رفیق صحت تا کن

بوج کن لور و کربانم از

ای کرم

ای که یکم بچه پیکر علی روی سوزانم لیز سینه با نوز که کوشش برزد که پدیدم

بر تنگ جبهت سپین کلک و نور دست ^{سینه} یکست نامند سه بر دو با شش دانگ درین

کلک و ک جره مشه با بران طرد و باغ ششبر ز آبر بر کران سفر قوی نه چیز

عل علم شش بر تنم آبرنگ مینمزم سم خرد کلک استر و منزل بروی و باغ

زرق و زرقه و کوف کستر اما پخته برق برآه و کوب سوزده لکن با کربز

سم و کوشیم دل بر تنم رنگ پدیدم کن چاد و ک پیاده با دره تو چرخ نشود برز

کوی در بزگی بار و کرتان برزد ^{برین} چست و دریا تر کوی کران با نغمه و لیز

قانع با ریش از فریب پیش کوه دا سالک هر دو تنگ برده با در صبح نوز

عقلی بر ناو کرب و قانع بگو سطر : خوش سبک تو بعد از آن برزده و برزده

سادون برینه کف زار جا بلوس خالصی تی برینه زوی زبان لاکس
 ای دل خواجه حاصل غلت کج بود بران عقبه لغزنده فیلقوس
 بنیا کج کوشیده طاق کس روی دانا نام و در دست نخت آبنوس
 بنواره بدن آدلت و چن آفت نام چه روت و رفت و چو لایق بر
 کور نام و دست نکت و نای ربو باد رسد کجا دانه برود و من خروس
 کرات و تاب جنتی و در زینت روی بنواره نبره جان نیش روی عبوس
 بوغنی مشن لطف کجا و کجا نسی ناخانه دادندش طره نوس

مسی پس کرم نیستن ابو عین بنواره خط
 نوره خط عینی که نیا خود بخود تامل و بوط

اللا

بلکرا دک موم کافری شود ایوم واسی رو بچشم نقطه نقطه خط بقط
 من ولیم نوبت بر قسم دلی روز بو نیش او صبه چکنه چا و پد پس بر غلط
 روشن دیده رضایه کتبه خط غم چا و له ایسی او پس نوزش لار و مسقط
 سر و در کوه ایلم سوزه کبی کرم بر کوش با نری روی بو بر روی سر و زردی غنط
 و حکم اسم بیانی اودن زردی با مخطط ای کافری کشیده خوش غنط
 چکنه لوح روسیه روز و روز بر نیش فزین چا و م جد و نظره کائنی نقطه
 نقض و روی جد و روی غنط این رو پاکه رو ناکه نود و شسط

یا کوا کوه غنی یا پارت ایکی نصیر
 لم رده خانه تا اسر و حیدر وسط



چیرگی که گاه و آن بدست بکوی بقا و سینه سه سلق

دخالت هم نجاتی ط با داشته بنود سینه نرم دارق

سرابی گزوی زلفت بودی مغبه هم مغلده هم مطوق

پست املاوه حلقه با کیست عجاب خراجی قسید مطلق

کلید سوره کل بود چاده تیزت اوده پادشاهی خوبن ناحق

شکرانی خصمه و کوه

بزی نمک باری دایه برشتق

قره بن محاله بکوه بن مبرداشیا خارج نظر ای کتلیف لاطریق

معنا قدر ظلمت و زنده جهات لود و زلفه زنده و صانغوی نراق

بنات زور و کسزوی با تو همی بر خسته و مستی و پرست بدین

دوره بنقصه و کله انو کله داران کله لاله کین کله کلب غنچه شکون

دوره در دایه عا قنده اوعا قن تا نی در مطرب نشا کله مبر کله چون

لشون رود کشته زلف دود مگره مگر سبند خود در دانه بخور و غایر کوس

جیدت همم آبرو کوشش باج کبلا زلف کیم آبرو کوشش دود کوشش

کله شیره و کله کله هزار با زنت بن شامی

دو کله با بدل بچهر زوی چادی جوان

رفیقان من ادا رو هم در دانه لاطریقان با جوبلی ولدان

بلا شایسته بر روی چهرین لوت بازان کلبین طرودان

عین کللی بنو در جہنم سہم تعلقہ بر ترضان
 سفراہ چونکہ بر او نہ تہ دعایان بوکن ابو حدان
 سہم کرد نان بکر غم در سہم بن بر دہشت کی سہ بان
 او نہ اجد دکا نالی کہ جار جار

بکن بلر محب بلر ایتان

نالک و نہ نذک کب آو بنو کو کہ مہر کب علی پسر بنو
 ناکریا اسکا دم دلا داکرت کلہ بن آو بنو غمہ لیور بنو
 تا جن پسر سر صدر خشت لاند فرغ نازہ خبر بنو بلند بالانو
 تاسیدان بنو صد تخت آفرت احمد مختار بنو شخ آو بنو

نصدا

قصہ پرہہ کنایت خشت کوا
 علاو بر قطعه علی اولدینا دا بنو
 ن : کا موع روح اوک لافظتہ
 جیکہ خشت روضہ اجف اللاد بنو
 وکن تکیسکه کہ شفت بل شیخیر
 حمد کشت کہ لاجا بو طا بنو

شع جہانیا تاریخ جم تاریخہ

دانبن لم عصدا اسکندر جہ بنو

بر چندہ کہ عمر خضر جاجت بو
 جکر اکت نوزہ جہ علی کت بو
 ای جامع دنیا دیکت بخیا لاس
 اور دوزہ کہ رویت نہادت بزوات بو
 بیزرہ کتو استہم آغوش عدوتہ
 دنیا کہ بغضت حرم محضت بو
 و پسر جہ لولای لفظ و زار کرات
 امر و نجات بو نجات بو نجات بو
 نذرت نذرت

دونی

عزت نفسی که بری علم بالا بره تو ای که بر حرف غمت بو

نالی چه دامش جگر و شمشیر

خونو بجوش و کور پاره نشن بو

زلفت که سر رو خشم نمانه ابرو در دسبه عهد کسری نون شکو

دستم که بصد و عده بصد چون کلاه خیز زینت اکره پشیمانیستند

خالت جیه دانز لشی جنت روده جادت چه فتنه حرم کعبه ابرو

نوبه بر سر سینه زلفت سر بدم ایستش سر کم سینه زلفت که نشو بو

زلفه با دره تمام غمزه نازد بر کین

غزوفه ناله زلفیه قوتو

مهم

نردم منم اگر امجاده بیستو پنجم شرط با پنا او خواره بیستو

دردم خانیه وک نروفا و هواریکه هر پاره واره بیستو

پنایک کوبه پنا بر در کس منم یکیک و پاره پاره بی تو

تس بر پشت دیدار کست شکریم عین زهره ناره بیستو

لکن ز فخر خند کفاره پهن لکن منم خشم کفاره بی تو

دلای منم ناهج ناس و اجناس کن تدا به اشاره بی تو

همه زنده ز ما و بحب ان اسکر قنار و خیم پاره پاره بی تو

است تو منم اشنا و کاشنا بو منم استار و بجو اش پاره بیستو

کسسته که زلفه پنا و در حمله کلاه در پاره بیستو

در دم پرکباب و درده بیستو
دلم کم بنا ساسم روده بیستو

خوبک شمشیر مانو نهام
ضمیم قطب نام درده بیستو

لباس نام و شب بیهوشیدام
سرخم سوره دم زنده بیستو

عسیر زول تو فرمود نه نام
در نسیم بگزی ام درده بیستو

بدرستو خورلا نالی
بدرستو

بخواب ستاره ام چند زنده بیستو

دل نشسته بر فتن خرافه نشسته بو
مکروه فرود بر خسته نشسته بو

اونش کارش منزه خور رسنه
نیک تو فرود بر خطره عرق بو

خنده نفس تو بود کوی و نسیمی
با کوهی بستو عطر درده بو

باز

رفت نه رفت دل فتن کن
مخصوص بر قبیل خسته نه بو

ناله که بر او کنه سها بویشتا در

بود شکله هم بلدکی غرقه بو

درک نفس ام حجه کتبه کو اگر تو بر ناو
ناده بوی عجبکی زورده کرد داد

درد سیر می کلکی تکتست و سه ازه کجا
باز در یاد بشتو نالی اجازت کا در

بهر سه بان دار بدر را علی بزنده و کت
بدر سوره با کسیر کا که زنده و کت

دوره مشو خوش خوشی کا کله کا پیدا کن
و کت کله بزبان با نریک کا در بزنده

بدر استاده و نا سیر سیر بو
زنگه نا و بیس کت کت کت خراو

استا سردین و در این بنگلین
ایضا چسبکین از زرا و کا و کس ستا در

روز نایب و دانشمند فوره پرد به
بزرگترین سیریا تیلدیز غلام ستاد
دو فرس تا این جنم فصل استای ز مهر
زهر بر یکا بنام خرد و جهشم و ابنا و
بزرگ عظم و نامای و دوا و ک منجیب
بودم روز بزرگستنج حرکات و
دارد بر پیکره و ک است عسلوت
منع ایچنا کلات جینی منجیب لاینا
روز ترزه چنده میای و کینه و کین
روز بازان چند شده و در عشتو
روز بفرود ک است روز بازان قضیه
صعب لغیم که با دین کاستی کما و
کلا بیه لارمه دارد کوه در با
صید برید بر ک کلا به با تا و
وضع اش کربنی بود بر بزرگ کوه
طبع قفد کربن بود و نیش بر
کار و کوه کین صبر بر لارمه و کوه
نقیه کوه بر و صید بر و نیش بر

روز پر کویان لهرانه و کوه ناز
شیرینه کوه لبران و دوق ناز و ناز
اور لارمه و دقا چندتیک تیدا
سزلوی حران دیم و کله ناز مال بر و
مجموعه آدر و عده خور و عمار بوزنی
وضع حد کوه نایب نامکام و ناز و
خزنی کین شسته از خور ناز و نیش
نطقه سره بر و بر بادت ناز و صبر و
استان تزیلی کیدا برده با زنی کا
سروش کانا ن دکن با و کلا فوندا و
زادکن او جفت کلا و حراج کلا
جاک و نیش بر کلا و نیش کلا و
لطف ناکش کولالم حیره و لارمه ناز
کربنی آدر کین تن سوره کین ناز
چند کله و نیش بر نایب و کلا کین
میدر بر سلفا نوا و کلا کین ناز و
شور علیه باید کوه است
کوه دیم دور کوه بل نوره است

روز نایب و دانشمند فوره پرد به
بزرگ یک سیرکای تیلدیز غلام ستاد
دو فرس تا این جنم فصل استای ز مهر
زهر بر یک یا نخر و هجتم و ابنا و
بزرگ عظم و ما نای و داوک منجیق
بودم روز پرستش هر کادیه و
دارد بر پنجه و کله است غلبت
منع ایچنا کلات جیمی منجیق لاینا
روز ترزه چنده میانی و کینه و کین
روز بازان چند شوره و در عهتو
روز بفر با دکن آنش روز بازان قضیه
صعب لغیم که با دکن کاسی کاسا و
کاسی لارمه دارد لور که در با
صعب بود پیدا لور که با با تا و
وضع آن کربنی بود در بزرگ کورک
طبع قفد اگر نبرد و نیش براد
کار و کله کله صبر بر لار و دهر و کو
نقیه یک و بر و دهر و نیش براد

روز پر کویان لهرانه و جو کانه باز
شیرینه کوه لهر و زال و بوق ناده نژاد
او دلاوت و دغا جسته میک تیدا
سزلوی جران دیم و کله ناول براد
مجه که آدر و عده خور بر عمار بوزی
وضع حد کونه بایز نامکام و نا تو او
خزنی کیش تونه از خور نژاد و نژاد
نطقه سر او بر بیادست نهاد و هر دو
آسما نوزی کید برده با زنی کا
سروش کانا ن دکن با و کلا فوندا و
زادکن او جفت دکان و جرح طلب
جاک و از نر عکلا و نکر نادر شکر کا و
لطف فاکش بود کلام حجه و از نژاد ناک
کربنی آدر کجکی تن سوده نیک بنا و
چونکه نیکو فرس بر نایا و کونکسین
میدره بر سلفا تو خا بلدی کیری تو او
شور علیه باید کوره است
کودیم دور لستو بل فوره است